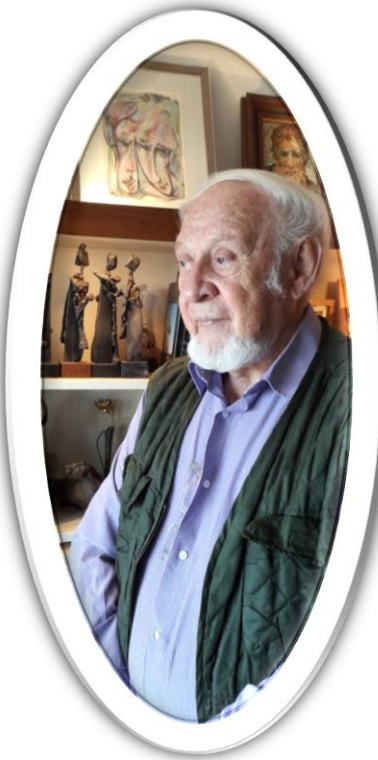


נאטי סולומון / תיעוד: יהודית זוסמן



נולדתי ביאש ברומניה ב 1932.

המלחמה התחילה כשהייתי בן 9.

מחצית מתושבי העיר היו יהודים וחיינו איתם

בשלוש. כשהנאצים עלו לשלטון ורומניה נכבשה

תושבי העיר ברובם היו אנטישמים.

ב1941, כשהתחילה המלחמה נגד הרוסים

היה פוגרום ביאש. אימא הצילה אותנו כשהיו

מאורעות ברחוב והיא הסתירה אותי ואת אחי בן ה 7

במחסן עץ. כוסינו בחתיכות עץ ולא מצאו אותנו.

כשיצאנו מהמחבוא על הדלת היה צלב קרס וככה

ניצלנו.

ב 1941 היה פוגרום. כ 14 אלף יהודים נספו והשאר

הובלו לבית הקברות ושם נרצחו. הרדיפות המשיכו

עד סוף המלחמה. נזרקתי מבית הספר ולמדנו בבית הכנסת

אחרי התפילה. יום אחד עברתי ליד בית הספר הרגיל, נרדפתי

והוכיתי מכות רצח. המלחמה הסתיימה. חזרתי ללמוד

בבית הספר. התקופה הקומוניסטית החלה. בגיל 17 נרשמתי לאקדמיה לאומנות

ביאש. כעבור שנה עברתי ללמוד בבודפשט באקדמיה לאומנות משנת 1949 עד 1955.

ב 1953 התחתנתי עם אשתי שלמדה כימיה. עברנו לגור בבוקרשט כסטודנטים

ואחרי הלימודים התחלתי לעבוד כאומן. גם אשתי עבדה.

ב-1960 רצינו לעלות לארץ וקיבלנו אישור רק ב 1965. הגענו לחיפה, שם היו הורי.

אחי היה בקיבוץ אשדות יעקב. בארץ עבדתי באומנות וב-1972 מנהל מכללת ויצו

נתן לי תפקיד להיות מורה בכיר במחלקה לפיסול וקרמיקה.

אני חבר באגודת הציירים והפסלים. ב-1970 קיבלתי את פרס שטרוק.

ב-1990 קניתי דירה עם אשתי ברחוב לסקוב. אשתי שעבדה ברמב"ם ככימאית

נפטרה אחרי ניתוח. אני ממשיך ליצור בפיסול וציור.

כניצול שואה אני עוזר לניצולת שואה בשם יהודית זילברשטיין, סופרת, משוררת,

חברה באגודת הסופרים.